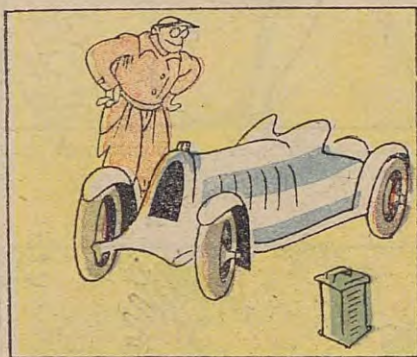

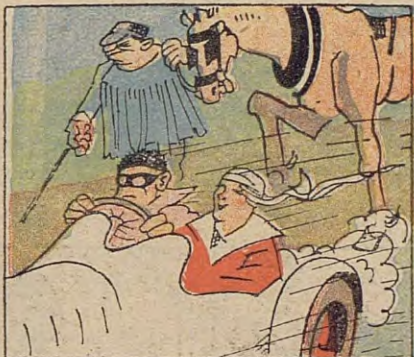
WROOLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

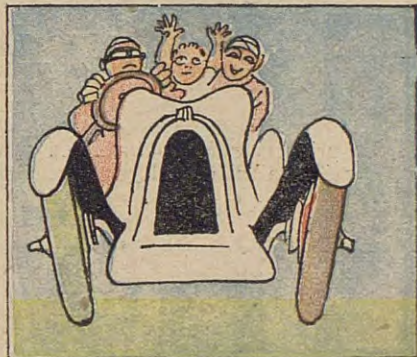
Els vuit Llagosterini

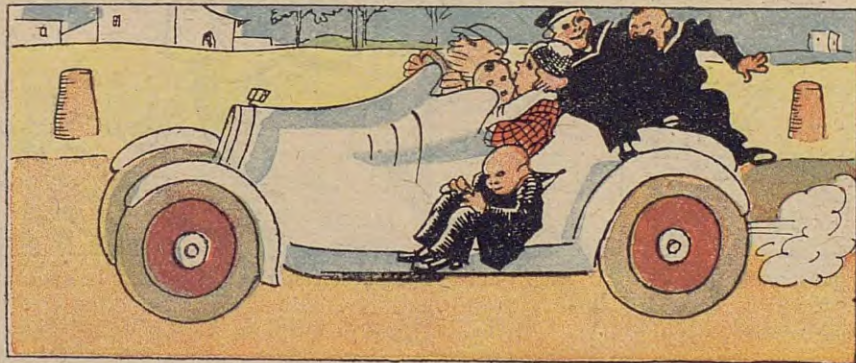
En Llagostera tenia un cotxet que li anava a les mil meravelles. Era petit, però donava l'abast.

El dia que es va casar va fer el pensament de comprar-ne un de més gran, però de moment encara hi cabien.

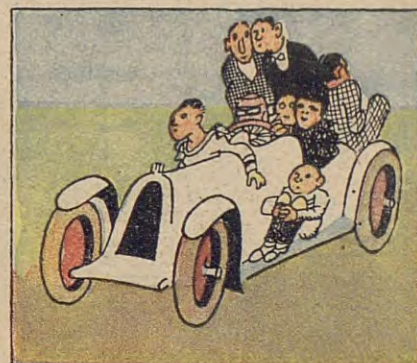

El matrimoni Llagostera tingué el primer fill i també hi capigué. De totes maneres en Llagostera pensava comprar-ne un de més gran.

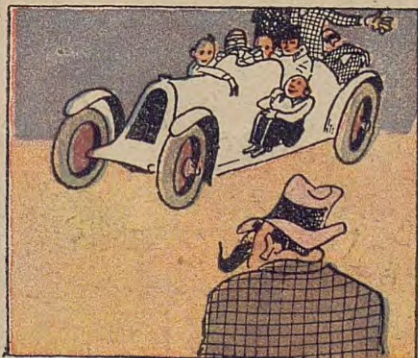

Vingueren més fills i en Llagostera ja no pensà més en comprar un cotxe més gran, perquè també havien vingut

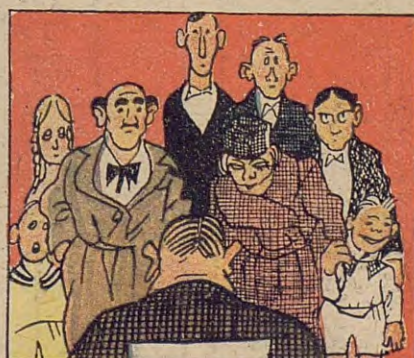
altres despeses. Amb bona voluntat tots hi cabien i podien continuar fruit les delícies de l'automobilisme.

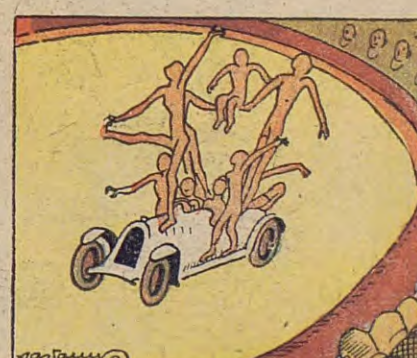
Els fills cresqueren i aleshores l'anar d'excursió amb la família resultà un veritable problema d'equilibri.

Un empresari de circ els veié un dia i en el seu cervell hi nasqué una pensada genial.

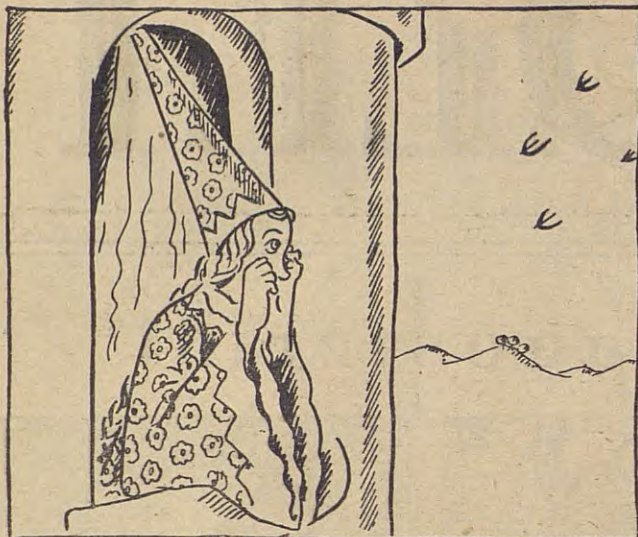

Cridà immediatament la família Llagostera i els contractà perquè s'exhibissin en el seu circ.

Avui «Els vuit Llagosterini» són els ídols del públic i han fet la seva fortuna gràcies al cotxet petit.

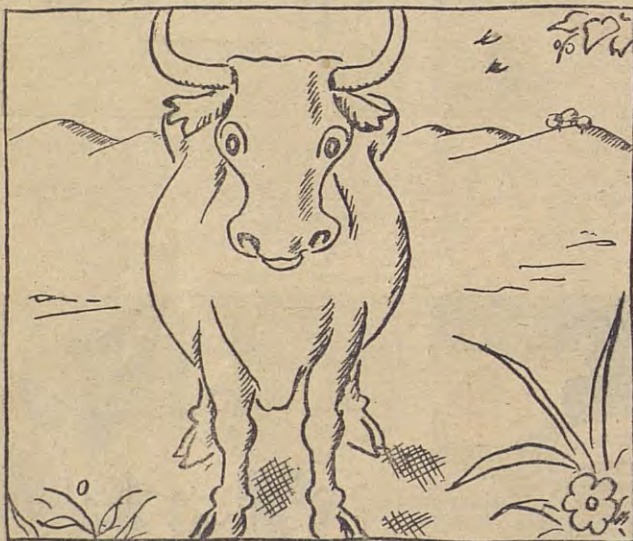
La princesa enamorada

La princesa està trista. El seu pare l'ha reclòs en la torre més alta del castell per incomunicar-la del seu amador.

Picarol d'Alumini va a cantar el seu enyorament sota la torre que empresona la princesa.

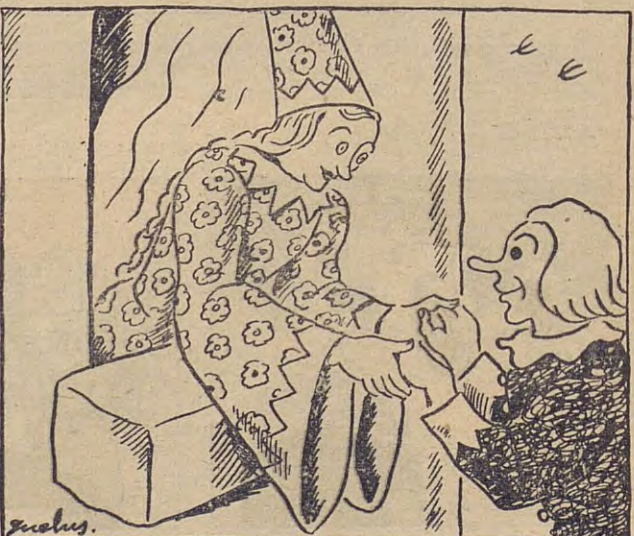
Un bou que pastura prop del castell i que no està per cançons...

...envesteix el joglar enamorat i li esbotza la mandolina.

D'un cop de banya, l'engega amunt, amunt, amunt...

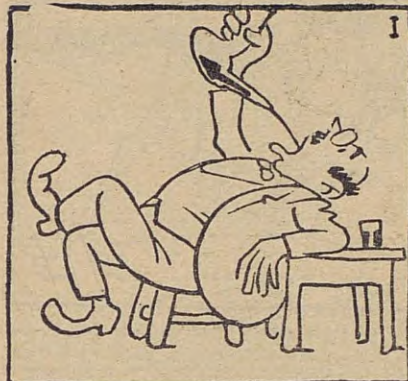

fins a la finestra on hi ha la princesa, que l'acull amb el cor ple d'alegria.

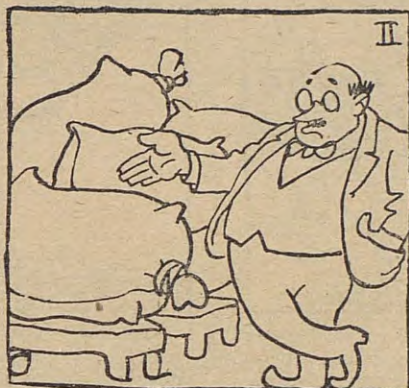
Acabant amb l'enemic

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORÓ

El senyor Panxo Content és un bevedor tremend.

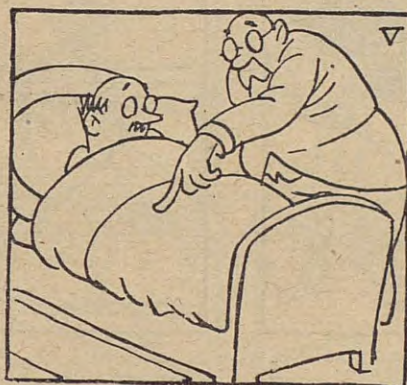
Ha comprat una renglera de bots de vi de Madera.

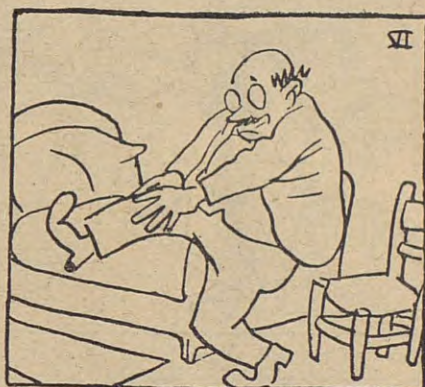
Mes, quan a tastar-lo anava el poagre l'atacava.

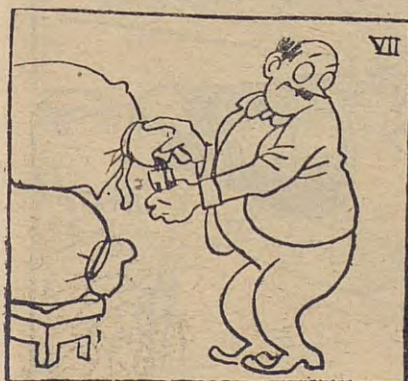
El metge que hi ha acudit recepta i el fa anà al llit.

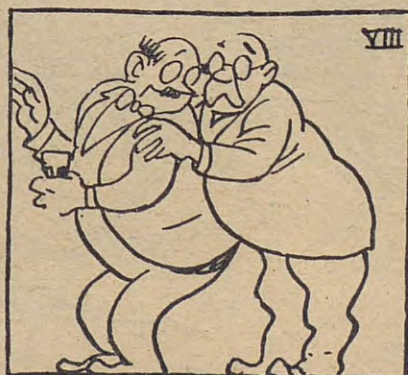
I diu: —Si el remei es fa podrà caminar demà.

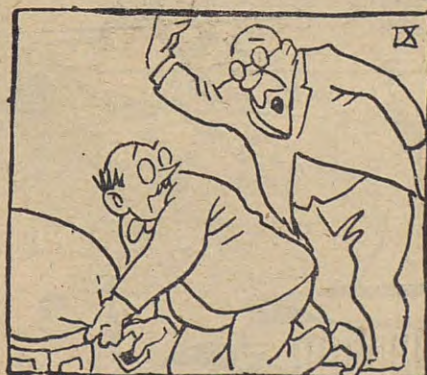
L'endemà en Panxo s'adona que ja té la cama bona.

I a tastar els bots anava al punt que el doctor entrava.

—No begui vi, jo li dic que és son pitjor enemic.

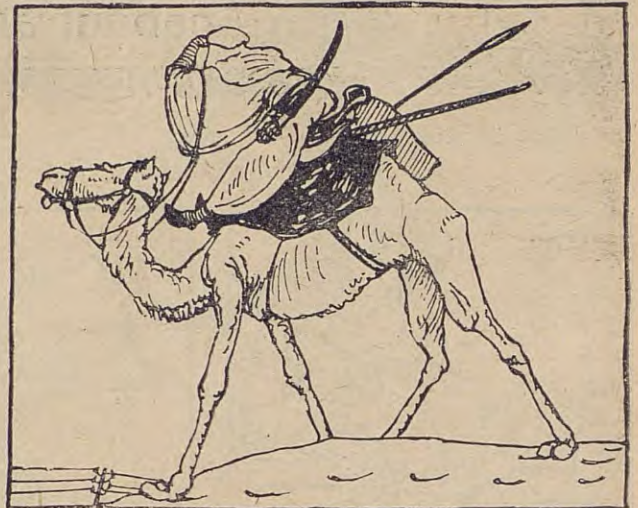

—Sí? doncs cuiti'm a ajudar a acabar-lo de matar!

Avantatges del progrés

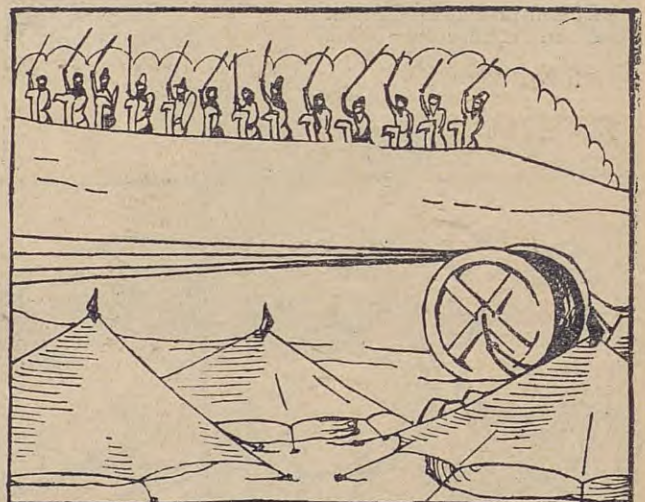
Un destacament d'enginyers del Cos Colonial, custodiat per tropes i ben equipat, treballa ràpidament a estendre una línia telegràfica en mig dels territoris al Sud del Gran Desert. Les jornades són cansades i llur tasca és plena de perills.

Es clar! Travessen el país dels Tuaregs, els temibles bandits, que emperats per aquelles soledats, molt serà que no gosin donar un cop de mà a la petita tropa. Avui mateix, un espia els ha descobert i no els ha deixat d'ull fins que han acampat.

I... en efecte! Quan ja ho han fet, galopa fins a la tribu i avisa al Gran Tuareg, el ferotge Auallàh, qui dóna l'ordre d'atacar-los aquella mateixa nit, portat per son viu odi als europeus.

Es mitja nit. A l'acampament tothom dorm, que bona falta els feia. Les tendes, els camions, tractors, rodets i material, tot està a recer d'un replec de sorra. De sobte, sonen uns crits i apareix sobre la duna un mur de dromedaris amb llurs ferotges genets ben armats, que es precipiten per la pendent.

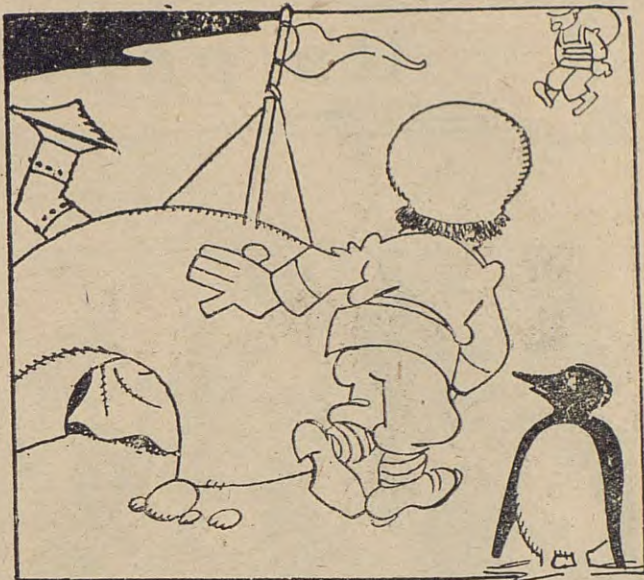
Abans que ni les sentinelles hagin pogut donar el crit d'alarma, ja els tenen a sobre. Tot està perdut; sinó que immediatament es sent un sec esclafit i la filera de camells cau palpitant al peu de les tendes, rarament fulminada. Els espordits enginyers per fi en descobriren la causa en veure els cossos trossets. En llur córrer foll,

els Tuaregs s'havien estrellat contra els fils del telègraf, estesos ben tívants, des de l'últim pal plantat al roleu de cargolar i per davant de les tendes. Amb la força que duïen, els fils els havien segat fi i en sec les testes a bocins. Aquesta vegada els europeus devien ben bé la vida al telègraf.

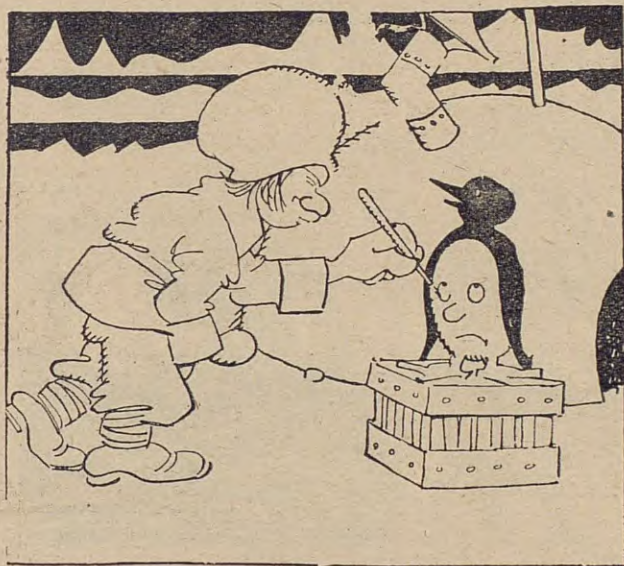
Un fantasma polar

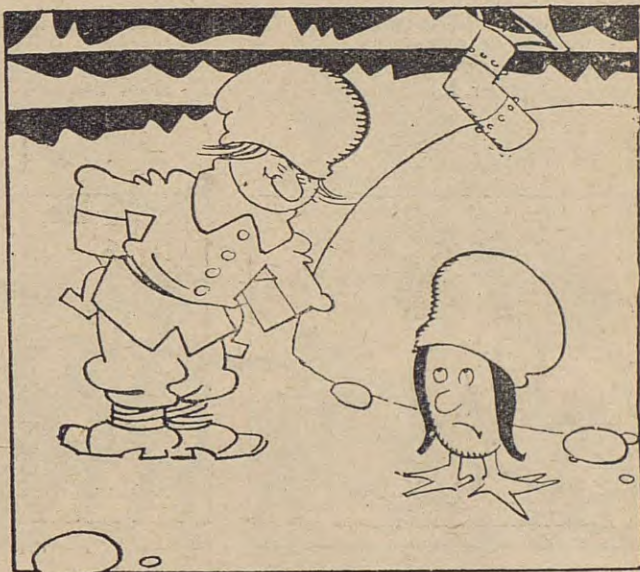
Un pirata balener
ses maleses surt a fer.

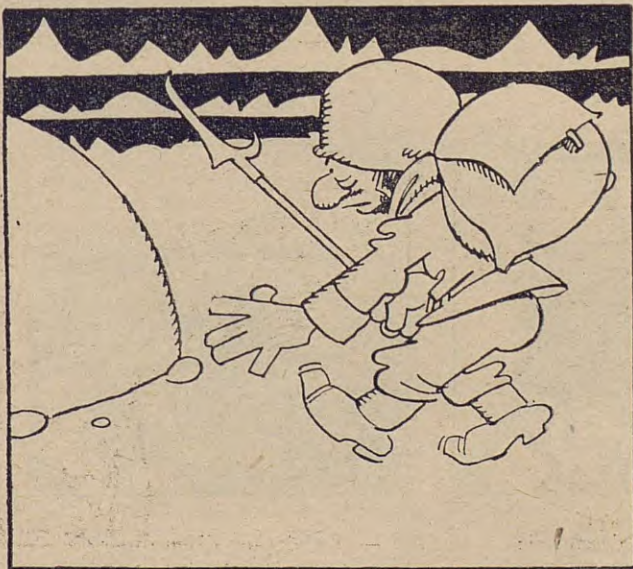
El veu venir l'esquimal
i té por de prendre mal.

Al pingüí domesticat
una cara li ha pintat.

I amb una gorra al damunt
sembla un fantasma difunt.

Va el pirata a la cabanya
vejam si la porta espanya.

I en veure l'aparició
fuig espantat de debò.

Un paper ridícul

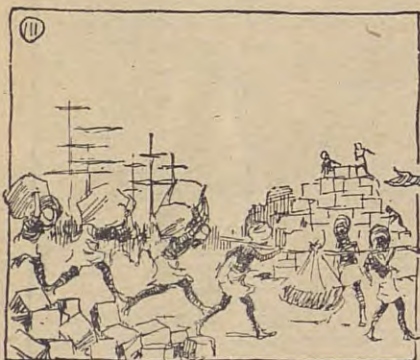

I Un Rajah molt poderós
i orgullós de sa riquesa
volgué dar prova palesa
del seu poder fos com fos.

I com que també es sentia
protector dels animals,
un convit volgué doná'ls
a ses despeses un dia.

Un avís féu pregonar
que a menjar es presentés
tota bèstia que visqués
a la terra, al cel o al mar.

A la platja, tres mil naus
menjar van descarregant
i en munts el van collocant
del Rajah els deu mil esclaus.

Baixà de bon de matí
de la data assenyalada
el Rajah a vora l'onada
i d'orgull ple es va sentir.

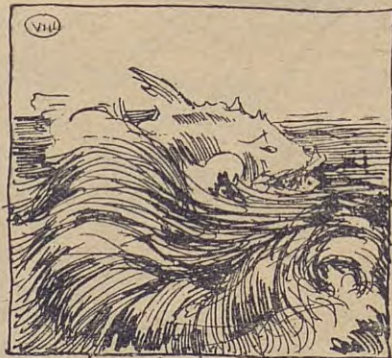
Mes de sobte, de la mar
sortí un animal tremend
i d'un sol mos, al moment
la gran provisió es menjà.

I després digué al Rajah:
—Rei, els meus deu mil germans
que tots, que jo són més grans,
també vindran a dinar.

I el Rajah fa amb desconsol:
—Monstre! el dinar preparat
per les bèsties, l'has menjat
d'una glopada tot sol.

—¿I d'això en dèieu dinar?
el cetaci respongué.
—Jo sol me'n menjo ben bé
deu cops més sols per brenar!

Una dona diplomàtica

AQUELL vespre en Vinaixa l'havia feta grossa. No és que ell no hi estigués acostumat a acabar-se les existències d'una taverna entre deu i dotze de la nit, no, però és que la taverna que havia triat aquella nit, per desgràcia seva, tenia un amo molt honrat que no barrejava aigua ni al vi de quaranta... I com a conseqüència natural i llastimosa, el pobre Vinaixa trobava que les cames no el podien dur, que el cap li rodava i que la llengua se li trabava de manera que ja preveia que en arribar a casa seva la seva muller que no és distingia per la seva paciència li posaria, com vulgarment es diu, les peres a quarto.

Resignat a acceptar la tonyina i el sermó que l'esperava, sortí de la taverna acompanyat del seu inseparable amic en Tragueja, que per sort aquell vespre havia anat un xic escàs de pessetes, perquè era fi de mes; i només havia pogut agafar-la mitjana. Ell era el que feia de suport a l'atabalat Vinaixa en el seu incert camí cap a casa.

I fou pel camí que a en Tragueja se li acudí la gran idea per salvar el seu amic de les justes ires de la seva indignada muller.

—Escolta, Vinaixa, ¿has llegit el *Ciero* d'aquest vespre?

—No, les lletres ballaven. Quin número per un programa de varietés, noi! Només hi faltava música!

—Doncs jo sí que l'he llegit i aquí el porto encara. Hi ha una notícia que et pot servir d'excusa amb la teva dona.

—Oh, prou prou! No la coneixes tu!

—Mira, home, mira què diu aquí: «Darreres notícies: Aquesta tarda s'ha desbocat un cavall a la Via Laietana i al moment que anava a xafar un col·legi de criatures que travessaven el carrer, un desconegut l'ha deturat amb gran energia. Després se n'ha anat cuita-corrents sense voler donar el nom.»

—Bé, ¿i això què té que veure amb mi?

—Home, direm a la teva dona que has estat tu el que ha deturat el cavall i que jo ho he vist i que has quedat molt nerviós i afectat i que t'he fet beure unes copes i que amb la nerviositat... i la set que t'ha vingut... doncs, mira, has begut una mica massa... però se't pot perdonar amb motiu de les heroïques circumstàncies. A més a més, com que en sortir de la taverna has caigut i t'has fet un set al genoll i un xiribec al front, podrem dir a la teva dona que són conseqüències de deturar el cavall... ¿Què te'n sembla?

—A mi, res. Fes el que vulguis.

Amb aquestes arribaven a casa d'en Vinaixa. Trucaren i sortí la muller amb el pica-matalassos en una mà i la mà de morter a l'altra. En Vinaixa, instintivament es cobrí la cara amb els braços i esperà el cop. Però mentrestant en Tragueja s'explicava amb certa eloqüència, tractant de convèncer la indignada dona.

—Aquí on el veu és un heroi. Ha salvat la vida a una sèrie de criatures i ha fugit modestament sense esperar el premi que li pertocava... Després,

és clar, per passar l'ensurt li hem fet beure unes copes, i com que estava tan emocionat, no s'ha donat compte del que bevia... i, ja ho veu...

—Ah, si és així—féu la dona amb un cert somriure enigmàtic—, si és així està bé. Però no es quedarà sense el premi merescut, us ho asseguro.

Lleugerament intranquil en Tragueja se n'anà, mentre en Vinaixa, ajudat per la seva dona, s'ajecia a dormir la mona profundament.

Quan l'endemà es despertà, la seva dona ja havia tornat de plaça.

—Hola, ¿ja has descansat bé?—li preguntà amb cara de pàsques—; doncs mira, mentre tu dormies, jo he anat per allò del premi.

—¿Què és allò, quin premi?—preguntà en Vinaixa, inquiet.

—El premi per haver salvat tantes criatures ahir a la tarda. He anat a la Delegació de Policia a dir que havies estat tu, i m'han dit que et donaran una medalla de Beneficència, i com que pluvia, una altra del Salvament de Naufragis.

En Vinaixa restà aterrat. Quin bunyol! Ara el podrien processar i engarjolar per usurpació de personalitat, per demanar medalles sense motiu, per enganyar la policia... ai ai ai!

Cuita-corrents es vestí i se n'anà sense dir res a sa muller, la qual el mirà fer amb el seu somriure enigmàtic. No tardà gaire a ésser a la Delegació de Policia.

—Déu els guard! Els venia a dir que el que va aturar el cavall ahir no sóc jo. No en facin cas de la meva dona.

—Què s'empatolla!—féu el delegat sorprès.

En Vinaixa s'explicà i el policia li va dir:

—Aquí no hem vist per res la seva dona. Potser ha anat a la Jefatura.

A la Jefatura tampoc no en sabien

res. En Vinaixa, desesperat, recorregué totes les Delegacions i quarterets i a tot arreu se'l varen rifar com es mereixia.

I quan al vespre tornà a casa trobà la seva muller que li ensenyava la següent gasetilla del *Ciero*:

«Un subjecte, en aparença perturbat o idiota, s'ha dedicat avui a recórrer les Delegacions de Policia enpenyat en fer constar que no era ell el que ahir va deturar el cavall desbocat a la Via Laietana.»

—I no en parlem més—féu la dona, desant la mà de morter—, perquè em sembla que per aquest cop ja estaràs prou escarmentat. Ara prova de tornar-hi!

ANAR PER LLANA

Arribà un turista ianqui, milionari retirat, a visitar Barcelona amb un automòbil, on sos dos fills i un gos xato seien costat per costat. Varen fer una visita a les bestioles del Parc i volent el milionari als guardians demostrar que tot allò li semblava molt poca cosa al costat de les colleccions que tenen ells allà dalt als seus parcs, digué al que l'elefant cuida: —¿Quant me'n faríeu pagar d'endur-me'n aquestes bèsties per jugar-hi els meus infants? El guardià els xicots es mira, del gos xato acompanyats, i respon: —No són per vendre. Si vol, li pòdem comprar els seus tres fills per posar-los en una gàbia ben gran.

P. E. P.

AL TEATRE D'AFICIONATS

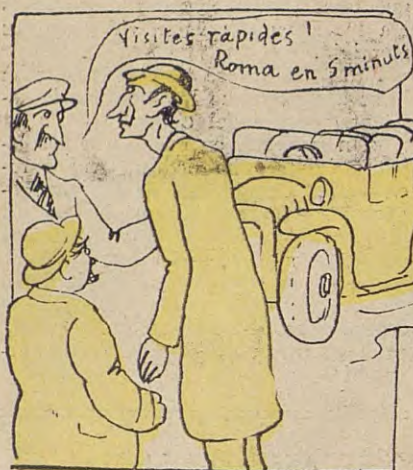
—¿Per què han donat el paper d'explorador polar a aquest homenet tan ridícul?

—Perquè és l'únic que la seva senyora té un abric de pells.

(De *The Passing Show*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Visiten en pocs segons
la vila dels set turcs.

Així que d'alta els han dat
a Roma se n'han anat.

Hi ha allà antiguitats de preu
entre elles el Coliseu.

—Uns divuit segles tindrà.
—¿I no el poden acabar?

—Aquí en l'època primera
els llops feien de niñera.

—Les Termes de Caracalla.
—Termes? si fa un fred que talla!

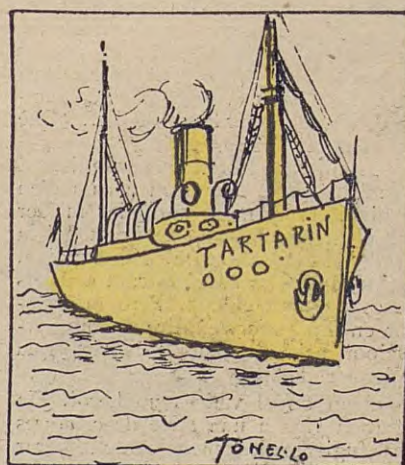
—L'Arc de Titus. —Més enllà
deu haver-hi el Parc, ¿no fa?

—¿Què hi cosien amb això?

—Via Appia! —Es cosa segura;
aquí hom feia Appicicultura.

Altres cop s'han embarcat
i a Marsella se n'han 'nat.